

[Bækgaard.]

er vedtaget i Forvejen —, og Beregningslisterne er afpasset efter de vedtagne Love. Skattelisterne er ogsaa formuleret og er under Arbejde. Paa begge disse Skemaer kunde der meget godt have været Plads ogsaa til Tillægsskatten, blot den var kommet en Maaned eller to før, og det vilde endda ikke have givet ret meget mere Arbejde, men nu, da Loven kommer bagefter, vil den give betydelig mere Arbejde.

Der er her efter min Mening to Veje at gaa. Vi kan enten tage den nye Skat for sig selv med nye Skemaer og Lister, hvilket kræver ikke alene meget Arbejde, men ogsaa en Mængde Papir, og det skulde vi helst spare paa i disse Tider. Jeg kunde tænke mig, at man havde tænkt sig at gaa den Vej, idet Forfaldstiden er ændret fra det oprindelig forelagte Lovforslag og er udsat til Oktober. Men man kan ogsaa gaa en anden Vej ved at lade Skatteraadene lave lidt om paa de modtagne Skemaer, saa Beregningen kan foretages paa de allerede udarbejdede Skemaer, hvilket efter min Mening meget godt kan lade sig gøre ved at lave et Par nye Kolonner i den store Margen, der er i disse Skemaer. Det samme kan lade sig gøre paa Skattelisterne, naar disse kaldes tilbage fra de opkrævende Myndigheder. Naar man tager Papirmangelen i Betragtning, synes den sidste Maade mig mest anbefalelsesværdig. Hvad angaar Papirforbruget inden for Skattevæsenet synes jeg man kunde spare betydelig mere, end man gør. Beregningslisterne med deres ca. 30 Kolonner er saa store og uhaandterlige, at man ikke godt kan sidde ved et almindeligt Skrivebord og arbejde med dem. De kunde godt være en Trediedel mindre og gøre samme Nytte. Noget lignende gælder Skattelisterne, som er saa store, at de ikke kan forsendes i selv de største Konvolutter uden at skulle lægges flere Gange sammen, hvorved de fremkommer i en mindre tiltalende Form til Opkrævningsmyndighederne.

Dette vilde jeg gerne gøre den højtærede Minister opmærksom paa i disse Tider, da vi jo skal spare baade paa Papir og helst ogsaa paa overflødig Arbejde. Ud over dette har jeg ikke noget at bemærke og skal som sagt anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Jørgen Jørgensen: Jeg kan ganske tilslutte mig de sidste Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Bækgaard fremsatte, men desværre tror jeg, det er haabløst, for jo mere man taler om at spare paa Papiret, des større Krav stiller det offent-

lige til Papirforbruget. Men det kan jo ikke gøre nogen Skade, om vi er et Par Stykker her, der fremsætter en ærbødig Anmodning til den højtærede Finansminister om at prøve at lægge for med at bremse Misbruget af Papir.

Jeg er i øvrigt enig med den højtærede Finansminister i — jeg kan sige det paa den Maade —, at det er sivet ud, hvad dette Lovforslag drejer sig om, saa at man ikke behøver at gaa i Detailler, og jeg vil derfor indskrænke mig til nogle almindelige Betragtninger vedrørende selve det Problem, vi her staar overfor, nemlig Problemet om det offentlige Krav til Skatteborgerne. Det er for mig det afgørende, hvor langt man her kan gaa. Der maa jo være en Grænse, og uden Hensyn til Partiopfattelse eller Partideling er det den almindelige Mening blandt Skatteborgerne, at denne Grænse har man i mange Tilfælde naaet.

Naar den højtærede Finansminister engang faar Tid til at tage sig en lille Ferie skulde han inkognito bevæge sig ud paa Arbejdspladser, paa Kontorer, hvad enten det er Embedskontorer eller andre, og dér prøve, uden at man vidste, at det var Finansministeren, der kom, jævnt og stilfærdigt at tale med Skatteyderne om, hvorvidt de nu egentlig ikke mente, at man betalte i alt Fald et passende Beløb i Skat. Saa vilde han faa en ganske neutral Bæring om, at man vist ikke kan gaa meget længere med den direkte Beskatning. Derfor forsøger Borgerne ogsaa enkeltvis at værges sig paa en saadan Maade, at hvis den højtærede Finansminister, ikke her, men ved en anden Lejlighed, vilde tale med sine Kolleger i Skatteraadene og Ligningskommissionerne, vilde han faa artige Oplysninger frem om, hvem det er, der prøver at værges sig over for det offentlige Skattekrav. Han vilde ogsaa kunne faa at vide, om Ligningsmyndighederne overhovedet er i Stand til at gennemføre de nye, strengere Regler. Jeg skal her ikke sige noget om, hvor langt man er naaet, og hvordan man er kommet om ved det, men kun i al Beskedenhed paapege, at det efter min Opfattelse har været meget svært, fordi der trods alle strenge Bestemmelser bliver flere og flere, der søger personlig at værges sig og løber Risikoen at rette lidt paa Tallene i det afgørende Øjeblik i Slutningen af Januar Maaned.

Det er ogsaa en farlig Opfattelse, der som en Epidemii breder sig her i Landet, at det ikke kan betale sig at tjene flere Penge. Jeg hører til dem — det vil jeg gerne have Lov til at sige —, der aldrig